

Νοσταλγία ουρανού - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ Γνώμες

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΟΥΡΑΝΟΥ

Του π. Δημητρίου Μπόκου

Η παλιννόστηση ήταν πάντα το μεγάλο ποθούμενο για όσους βρίσκονταν μακριά από την πατρική τους εστία. Το νόστιμον ήμαρ, η μέρα του νόστου, της επιστροφής στην πατρίδα, ήταν μια μέρα ευτυχισμένη. Μέχρι να συντελεσθεί ο πολυπόθητος γυρισμός στο σπίτι των παιδικών ονείρων, ο χρόνος γέμιζε νοσταλγία, πόνο, λύπη και στεναγμό. Η επιστροφή στην Ιθάκη ήταν στόχος ζωής για τον Οδυσσέα.

Εκκρεμεί όμως για όλους μας και μια πνευματική παλιννόστηση. Γι' αυτό και την τελευταία Κυριακή προ της Σαρακοστής θυμούμαστε τον αδαμαίο θρήνο, τα δάκρυα και την ασίγαστη νοσταλγία των Πρωτοπλάστων για τον απολεσθέντα Παράδεισο. «*Εκάθισεν Αδάμ απέναντι του Παραδείσου και την ιδίαν γύμνωσιν θρηγνών ωδύρετο*» **(Κυριακή της Τυρινής)**.

Πόσο πικρός ήταν ο θρήνος αυτός; Πόσο δυνατή η επιθυμία επιστροφής στον Παράδεισο;

Μια εικόνα μας δίνει η αιχμαλωσία και εξορία των Εβραίων, 600 σχεδόν χρόνια π. Χ., στη Βαβυλώνα. Η Ιερουσαλήμ έχει πέσει στα χέρια του Ναβουχοδονόσορα, βασιλιά των Βαβυλωνίων. Τα τείχη της κατεδαφίστηκαν, ο περίφημος ναός του Σολομώντα λεηλατήθηκε και πυρπολήθηκε, τα χρυσά και αργυρά του σκεύη και όλα τα πολύτιμα υλικά του λαφυραγωγήθηκαν. Οι κάτοικοι εσφάγησαν και μεγάλο μέρος του πληθυσμού οδηγήθηκε στην πικρή βαβυλώνια αιχμαλωσία.

Ένας θαυμάσιος ψαλμός περιγράφει τον βαθύ πόνο των εξορίστων Ιουδαίων: *«Επί των ποταμών Βαβυλώνος εκεί εκαθήσαμεν και εκλαύσαμεν εν τω μνησθήναι ημάς της Σιών»*. Στις ιτιές τους κρεμάσαμε τα μουσικά μας όργανα, γιατί εκεί μας ζήτησαν οι απαγωγείς μας να τραγουδήσουμε, να ψάλουμε από τα άσματα της Σιών. Μα πώς να ψάλουμε *«την ωδήν Κυρίου»* σε ξένη χώρα; Αν σε λησμονήσω, Ιερουσαλήμ, να παραλύσει το δεξί μου χέρι. Να κολλήσει η γλώσσα μου στον λάρυγγά μου, αν σε ξεχάσω, αν δεν προτάξω την Ιερουσαλήμ ως κορυφαία μου χαρά (Ψαλμ. 136).

Την ίδια και μεγαλύτερη νοσταλγία ένιωθε ο εξόριστος Αδάμ για τον Παράδεισο.

Μα το μεγάλο ερώτημα είναι, τί μένει τώρα από την επιθυμία εκείνη; Όντως με τους αιώνες κύλησε πολύ νερό στο αυλάκι. Ο άνθρωπος συμβιβάστηκε τελικά με τη γη. Ατόνησε βαθμηδόν ο ουράνιος πόθος του, εξανεμίστηκε, έσβησε. Πατρίδα του έγινε πλέον η γη, την αγάπησε. Θέλει να ζει αιώνια σ' αυτήν. Δεν θυμάται σχεδόν την πρώτη πατρίδα του, μα ούτε και πιστεύει πια πολύ σ' αυτήν. Η επιδίωξη μιας καλής ζωής επί της γης, μιας επίγειας παντοδυναμίας και αθανασίας, είναι το απόλυτο όνειρό του.

Γι' αυτό έρχεται ο Χριστός και προειδοποιεί: *«Προσέχετε, μήποτε βαρηθώσιν υμών αι καρδίαι εν κραιπάλη και μέθη και μερίμναις βιωτικαίς»* (Λουκ. 21, 34).

Είναι κορυφαία χαρά για μας η ανάμνηση της ποθεινής ουράνιας πατρίδας μας;

Αν σβήσει μέσα μας η νοσταλγία μας γι' αυτήν, μια μέρα θα χάσουμε και τα εδώ και τα εκεί ξαφνικά.

Καλή, ευλογημένη εβδομάδα! Καλή Σαρακοστή!